

Як Бог полюбив Богородицю

Пилип-Полян Юрик

Відмінника Володю покликали з уроку в шкільний коридор. Там його чекав секретар парткому колгоспу Георгій Михайлович. Після привітань (парторг навіть руку йому потиснув) відійшли в закуток, й учень почув:

- Знаю, що навчаєшся на "п'ятірки". Молодець! Тому буде тобі партійне й комсомольське доручення. Виступиш на відкритих партійних зборах у сільському клубі. Текст я вже підготував.

Він простягнув аркуш жовтуватого паперу так значуще, наче то була Почесна грамота ЦК компартії. Володя взяв його, й пробіг очима перші рядки; "Ми, школярі, беззастережно підтримуємо історичні рішення чергового з'їзду КПРС і пленуму ЦК комсомолу, спрямовані на безперестанне покращення життя трудящих".

- Та я не зможу, - сказав невпевнено.

- Ти все зможеш, що рідна партія накаже! - різко перебив його Георгій Михайлович. - Учневі радянської школи не слід так казати! Відповідь твоя повинна бути як у солдата: "Єсть!" або "Так точно!"

Краєм ока учень ухопив останні рядки: "У тому, що будемо завжди вірні вченню Карла Маркса, Фрідріха Енгельса й Володимира Ілліча Леніна - клянемося, клянемося, клянемося!"

...Володя знав, що Георгій Михайлович став парторгом тому, що надто старанно й рішуче виконував усі вказівки райкому партії. Отож і прислали його сюди з сусіднього колгоспу, де працював бригадиром. Наказали "згори" закрити церкву - він усе зробив, аби скомпрометувати місцевого священика в очах односельців. Розпустив плітки, ніби той частіше ночує не біля матушки, а в сусідки. А як дізнався, що батюшка й під час німецької окупації також правив у храмі, викликав отця до себе в кабінет. Запропонував покинути село.

У противному разі, наголосив, про службу при німцях знатиме КДБ. Батюшці не залишалося нічого, як виїхати з сім'єю в інший район. А нового священника парторг просто не пустив до храму:

- Забирайся звідси швидше, хлопче, й не мути воду, бо тут тобі будуть непереливки!

І розповів, що деякі люди в селі випадково вночі потрапляли в ставок, під машину, під трактор, або вішались у вербах. Тому, мовляв, для твого ж блага раджу тут не з'являтися. А вже невдовзі церкву закрили. Комсомольці в ній облаштували спортзал і грали там у волейбол...

Отож, глянувши на три "клянемося", школяр і запитав:

- А чому в кінці аж три слова однакові? Хіба не можна один раз сказати: "Клянемося!"?

І почув від переконаного атеїста те, що його в той час дуже вразило:

- Треба тричі, бо Бог любить Трійцю!

А тітка Галина, шкільна прибиральниця, почувши це, вставила й свої "п'ять копійок":

- Тоді слід казати ще й четвертий раз!

Парторг із цікавістю глянув на неї:

- А це ж чому?

- Бо Бог любить не тільки Трійцю, а ще й пресвяту Богородицю! - мовила робітниця й, хитро посміхаючись, нахилилася над відром, аби викрутити ганчірку.